

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 13.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned.
Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden
Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller
dens Plads 10 Øre.

København, den 1. Juli 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Norges Jeanne d'Arc.

»**H**et er *Jærnmætterne*, der bringer Kulde,«
forklarede gamle Ingrid i Klevstuen.
»De kommer allerede i Avgust med
Nattefrost, saa gaar det ud over Po-
teterne.«

Hun rystede bekymret paa det skaldede Hoved, tog min Hest, der stod stille, som var den fastgjort til Stedet, hvor jeg havde standset den, og pegede i den Retning, jeg skulde gaa. En sribet Kat løb foran, forsigtig rystende Poten, hver Gang den havde traadt paa en vaad Sten. Allerede dryssede Birkens Blade ned, gule og livløse. *Kongens Udsigt* laa i Taage, forladt af den nedgaaende Sol. Som truende Kæmpe-Snedriver skimtedes Gausta og Norefjeld, medens Gaardene nede ved Tyrifjord tog sig ud som Legetøjshuse. Ned ad Skrånten hang nogle ensomme, sildefødte Multer, tunge af Modenhed, lokkende røde i Elvens fine Sprøjt. Det massive Bolværk gennede enhver Tanke om at plukke dem tilbage.

I Klevstuen havde Ingrid tændt op med Grankviste og sat frem, hvad Huset formaaede. En Natte-gæst var en sjælden Fugl, vel værd at kræse op for. Med en Kande glohed Chokolade i den ene Haand og en dampende Kaffekjedel i den anden gjorde hun Honnør ved Aftensbordet, tungerap pratende løs paa et Bygdemaal, som jeg desværre ikke formaar at gengive i dets Oprindelighed.

»Der borte,« viste hun, »gik den gamle Ringes-riksvej ovenpaa Fjældet. Den Gang var Folk mindre

kuldskaere og fik ikke saa let Neglespræt. Nu har de skaaret en Vej ud nede paa Siden og kører lunt som paa et Stuegulv. Var Kaffen bra i Humledal?»

»Rigtig bra, men jeg blev alligevel svimmel, da jeg kom op paa Svangstrandsvej i Nærheden af Skaret. Det maa have været Højden, der gjorde det.«

Den gamle Bondekone nikkede tilfreds og fyldte min Kop, stor som en Terrin, til Randen med kogt Kaffe.

»I Morgen tager De vel ind paa Nordrehov?» spurgte hun, som var det selvfølgeligt.

»Jeg er rejst ud for at trække frisk Luft. Kri-gerske Præstemadammer interesserer mig grumme lidt.«

Det trak op til Uvejr paa Ingrid's Ansigt. Et hvast Blik sagde mig, at jeg havde udtrykt mig for lidet ærbødigt om den norske Jeanne d'Arc.

»Er der noget at se i Præstegaarden? Fortæl mig, hvad I véd om den berømmelige Anna Colbjørnsen; jeg har næsten glemt min Børnelærdom.«

Den gamle Kone foldede de runke Hænder, saa' højtideligt hen paa Kaffekjedlen og lod mig ahnestolt vide, at hendes Mormor havde tjent hos Anna Larsdatter, et Barnebarn af *Madam Ramus*, saa hvad hun kunde berette om Frua paa Nordrehov, var ikke grebet ud af Luften. De vantro Danske, der havde gravet hendes Knokler op for at undersøge dem, havde da i alt Fald ikke kunnet fratage hende den Glorie

Hun betænkte sig, som for at spænde min Nysgærrighed. Maaske svigtede Hukommelsen hende.

»Hvad for en Glorie, Ingrid?»

»At — at hun allerede blev gift i sit fjortende